

ART des d'ara

1ª Triennial del gravat de Sabadell

per Miriam Otegui

Mai no és fàcil de recórrer una exposició d'obres d'art i de concentrar-s'hi prou fins a establir un diàleg quasi íntim amb cadascuna d'elles, encara que siguin d'un mateix artista. Què direm, doncs, de mostres en les quals hi ha més de cinquanta obres d'artistes diferents? Aquest és el cas de la majoria de concursos, certàmens i aclaparadores exposicions col·lectives. A Sabadell, a les sales de Belles Arts tenim un exemple clar d'aquest tipus de mostres. Ens referim a la 1ª Triennial de Gravat. Cada artista, un món; cada obra, una personalitat. Sembla, a primera vista, alguna cosa impossible de reconciliar en un sol escrit. Però no ho és del tot, perquè quelcom els relaciona: el jurat que va seleccionar i va premiar-ne a uns i no pas uns altres.

Cent quaranta gravadors que van presentar dues obres cada un, per a ser-ne elegides únicament seixanta-quatre. No es pot dir que sigui una feina senzilla. Però fins i tot desconeixent el nivell del total d'obres presentades en un principi, tenim la impressió que la tècnica dels gravats ha estat més valorada que els gravats com a obres d'art (i de creació, per tant) en si mateixes. No volem dir que la tècnica no tingui valor, mèrit, ni que s'hagi d'abandonar deixant pas a altres aspectes, sinó que ha de ser un aspecte més, una eina més, un fet més del procés; treballat únicament i exclussiva en funció de l'obra acabada. S'agrairia que el medi utilitzat fós un element que, com la composició, la línia, el color..., passés desapercebut. S'agrairia, també, el respecte al material. És a dir, que el fet de triar el gravat i no la pintura, el dibuix... fós una necessitat interior, fós elegir conscientment una punta abans que un pinzell, una resina abans que una ombra de carbonet, un carborundum o sucre abans que pols de marbre, terra refractària o sorra.

Malgrat tot, no totes les peces exposades són criticables de la mateixa manera.

Mercedes Diogene, amb el seu "Mil.le-

nari de Catalunya: Els Monestirs" ens apropa a una figuració a l'estil de Paul Klee; en la qual la tècnica, tot i que és correcta, no pretén de ser protagonista ni estrella. Les dues obres de Benito Marcos són un altre bell exemple d'aquest fet. Mª Assumpció Raventós i Rosa Tarruella (3er. i 2on. premis respectivament) responen obertament amb els seus treballs a un interès personal d'expressió; a un voler dir alguna cosa que, tal i com ho fan, sembla que no es podria dir de cap altra manera. De la mateixa forma Paca Jiliberto presenta el seu "Desencuentro". Amb un llenguatge infantil i uns tons matisats i transparents aprofita les possibilitats del vernís tou i aconsegueix de transmetre un sentiment molt clar: dolçor. "Fascinación", de Bautista Aguado Ferrer, també ens desperta l'emoció. Una forma ordenada i totalitzadora que recull dibuixos (línia) més petits en tota la superfície del paper i ens porta a una profunditat d'idees, que, amb una acertada i suau variació de color en les tintes es presenta evident però a la vegada amb subtilitat.

A prop del còmic, i molt coherentment, en la meua opinió, pel que de reproducció i possibilitat de còpies signifiquen tots dos mitjans, es situen els gravats de Pedro Grifol i de Kadhim Shamhood Tahir; si no pel dibuix, pel tipus de traç i de representació, sí per la idea de vinyetes. En la

mateixa línia, encara que no tan aconseguida, es troba l'obra de Pura Fresno.

"Fata Morgana II" de Nora Ancarola, "Groc en penombre" i "Blau en penombra" de Josep Pérez González i "Enmig" de A. Vilarrúbias són altres peces de l'exposició que també val la pena de ser observades.

Com un "final feliç" en aquest escrit considero necessari esmentar les dues obres d'Antònia Vilà: "Nausicaa" i "Rojo Marroquí" i la que ens ofereix Koichi Sugihara: "Gavina 183". Tant una com l'altre aconsegueixen omplir de poesia els seus treballs de tal manera que oblidem el que, com venim observant, pot tenir de freda la tècnica del gravat malament utilitzada. En Antònia Vilà, les formes (geomètriques) s'assenten amb fermesa sobre un suport etèri, ingràvid, suggerent: vermell intens, no pas pàlid ni tou. En Koichi Sugihara, les formes (espontànies, pures, personals) pul.lulen, ballen, es mouen sobre el paper creant elles mateixes l'espai; limitat (si es pot dir) per una delicada línia de punts i un "cel" groc.

Però el que és més important d'aquestes tres obres no és el que representen ni com ho fan, sinó que en contemplar-les ens adonem que són gravats perquè no podrien ser cap altra cosa i que no podrien ser cap altra cosa perquè són gravats.

Reprement els comentaris sobre la tècnica acabarem, doncs, dient que en l'actualitat hem aconseguit que un oli no tingui, pel fet de ser oli, més valor artístic que un acrílic o un "collage". Per què no passa el mateix amb el gravat? Valorar la tècnica per sobre de tot, no és convertir l'obra artística en una peça d'artesanía única?

Una triennial de gravat, una excel·lent idea per acostar al públic del Vallès a aquesta molt digne forma d'expressió artística. Potser trobem a faltar, encara, que tothom faci l'esforç de dignificar-la de la mateixa manera.

**CAU D'ART
SABADELL**

Plaça de les Marquilles, 2
Tel. 726 07 35
SABADELL

**"GALERIES
ROVIRA"**

Sant Pere, 22 Tel. 726 19 59
SABADELL